

RØTTER

Det er røttene som gir furua livet. De tykke solide røttene strekker seg ut fra stammen. Så langt som nødvendig, slik at de kan suge opp næring og vann til stammen, greiner og nåler. Når treet nesten vokser på steingrunn så søker røttene ut for å gi det best mulig vekstvilkår. For å gi best mulig stabilitet strekker de seg ut til alle sider, om nødvendig i friluft rett på fjellet, inntil de finner et sted å søke vann og næring. Dess mer karrig og forblåst det er dess mer utvikler rotsystemet seg for å kompensere. Får en til å tenke på våre egne røtter... Vårt opphav, våre forfedre og formødre... Kanskje lettest å falle i slike tanker for de av oss som har mistet "røttene" våre... De som gav oss den trygge oppveksten i enkle proletarhjem i Vennesla på 60 og 70

tallet. De som selv under karrige kår klart å skape et trygt og godt hjem der vi følte at vi ikke manglet noe. De bunnsolide røttene som klamret seg fast i hverdagslivets trivialiteter og snudde og vendte på alt for vår skyld.

Det vi manglet i jordisk gods og gull fikk vi så mangfoldig igjen i tid og kjærlighet.

På samme måte som furua sine røtter sprer seg ut over karrig mark og blir lange, tykke og solide, tror jeg våre foreldre brukte all sin energi på det samme. Som våre røtter strekte de seg utover skrinne kår og utnyttet alle muligheter for å bli et tykt og solig fundament for vår oppvekst.